

1. De weg naar binnen

Een leven lang
ga je, zoals ieder ander mens,
de weg naar binnen.

Een leven lang
zoek je naar je binnenkant:
wie je ten diepste bent,
wat je drijft,
wat voor jou de kern is.
Doorheen bochten van vallen en opstaan
van angsten en twijfels,
van broosheid en kwetsuren,
ontrafel je de draden van je levensverhaal
en ontdek je dat er meer is...
Meer dan je angst,
en meer dan je gebrokenheid.

En je ontdekt dat je diepste verlangens
niet vervuld worden met het hebben.
Gaandeweg krijg je grond onder de voeten.
Je komt ooit wel op het spoor
van wat, ondanks alles, staande blijft:
dat je bemind bent
en aangesproken door de Stem die zegt:
"Ik ben er voor u".

*In mijn diepste binnenste
weet ik dat iemand
zoals niemand anders
van mij houdt.
En ik hoop dat je dit ziet
aan alles wat ik doe.*

*In mijn diepste binnenste
is vrede
die niemand mij kan afnemen.
En ik hoop dat je dit ervaart
in mijn strijd.*

*In mijn diepste binnenste
vind ik rust en stille vreugde.*

*En ik hoop dat je dit ook voelt
in mijn drukke bezigheden.*

*In mijn diepste binnenste
speur ik een Bron,
een kracht die mij bezielt
en die is meer dan mensenwerk.*

*En ik hoop dat ik diezelfde Bron
bij jou mag vinden.*

2. De weg naar buiten

Een leven lang
ga je, zoals ieder ander mens,
de weg naar buiten.

Om alleen te zijn, ben je niet gemaakt.
Er is de nood aan een geliefde,
het verlangen om je leven met anderen te delen.
Er is het appel
dat uitgaat van mensen in nood,
een wereld die roept om vrede,
een schepping die smeekt naar toekomst.

Met bochten van vallen en opstaan,
lukken en mislukken,
en toch weer proberen...
vind je gaandeweg je plaats in deze wereld:
je maakt van je doen en je laten
een antwoord van solidariteit.

*Solidariteit begint
waar je je laat raken door de mens
àchter de opgesomde feiten;
waar je eigen leven in vraag gesteld mag worden
vanuit de wereld van de armen;
waar je opstaat uit excuses
om gewoon te doen
wat hier en nu al kan.*

*Solidariteit is een kracht
die als een vonk van hoop overslaat
van mens tot mens.
Dan staat niemand meer alleen.*

De weg naar buiten vertrekt van binnen:
vanuit het gedragen zijn...
anderen willen dragen,
vanuit het bemind zijn...
anderen beminnen.
Vanuit de inkeer van het hart
gedreven zijn tot inzet voor een betere wereld.

Je gaat die weg nooit rechtdoor
maar altijd weer langs omwegen:
aarzelen en twifelen,
bang zijn om jezelf te verliezen.
En toch blijf je hopen
om in het geven van jezelf
jezelf te vinden.

3. Je komt altijd terecht

Leven is geen doolhof.
Al lijkt het soms zo.
Al ervaar je dit op dagen dat je vast zit
of op een doodlopend spoor.

Fouten zijn geen stap achteruit,
maar kansen om bij te sturen.
Kwetsbaarheid
kan een mens sterker maken.
De omwegen die je maakt,
tonen mettertijd beter de richting.

De weg van buiten naar binnen
én de weg van binnen naar buiten,
hebben beide dezelfde rode draad:
je bent bij de hand genomen,
gedragen en geleid
door Hem die er is en zegt:
“vrees niet, heb vertrouwen;
je staat niet alleen;
je komt altijd terecht.”

november 2012 - Carlos Desoete